



۲۰۲۰/۱۱/۱۰



محمد بشیر دودیال

سخنی چند در مورد سینما پارک



از چند روزی به این طرف که موضوع تخریب سینما پارک و سینمای خیرخانه در مطبوعات مطرح شده، نظریات مختلفی درین مورد وجود دارد. در مورد سینمای خیرخانه چیزی نمیدانم و آن را ندیده ام، کدام خاطره بی نیز از آن ندارم، اما با سینما پارک همه ما و شما آشنا بوده از دوران اوج تماشاجیان آن خاطراتی را داریم. دوران طلایی آن فقط سالیان محدودی بود، اصلاً بعد از ۱۳۵۲ هجری شمسی این سینما از رونق ماند، ولی سینما زینب که در فاصله نزدیک به آن بود، از دو لحاظ در موقف بهتر بود: یکی اینکه تعمیر آن به مقایسه سینما پارک عصری تر، جذاب تر و روشن بود، از طرف دیگر اکثراً محافل رسمی، تجلیل ها و خصوصاً روز مادر و سایر مناسبت ها در آن دایر می شد، در حالیکه کابل ننداری و کابل تیاتر میزبان تماشاجیان نمایشنامه ها و درامه ها بودند. حتی محل تشریف آوری مقامات عالییه دولتی در کابل ننداری معین بود. تفاوت سینما زینب و پارک در تنوع فعالیت های هنری و فرهنگی شان با سایر ننداری ها و سینماها نیز بود. در متیاقی سینماهای شهر، نمایش فلم های هندی رونق داشت، ولی در پارک و سینما زینب اکثراً فلم های امریکایی، فرانسوی، ایرانی و غیره به نمایش گذاشته می شد. وضعیت فعلی کشور چنان نیست که آن فرهنگ و آداب سینما رفتن، تماشای تیاتر و نشستن در سالون و ذوق هنری تأمین شده باشد، امروز استفاده از اماکن عمومی حالت ناهنجار و دور از آداب اجتماعی و ارزش های کلتوری را دارد. حال که شاروالی کابل تصمیمش را گرفته و این سینما را از تهداب منهدم می سازد، تصمیم خود شان و یک عمل انجام شده است. آنچه برای آینده درین مورد پیشنهاد می گردد، قرار ذیل خواهد بود:

قبلاً در شهرنو امپوریم صنایع دستی افغانستان فعال بود که چهارمین انفس اقتصاد؛ یعنی (خارج) در آن نقش به سزا داشت (چهار انفس اقتصاد؛ خانواده، دولت، تصدی و خارج اند)، درین ساحه سال های سال، توریزم، سرمایه های خارجی ها، مهمانخانه ها و دفاتر سیاحت و غیره رونق داشت. از آن جمله یکی هم امپوریم صنایع دستی افغانستان بود که بالمقابل دروازه فعلی سفارت هندوستان فعال بود، ولی امروز به جز از چند دوکان فوتو کاپی چیزی از آن باقی نمانده. باوجودیکه دولت و صنعتکاران دستی چند اتاقی را در کوچه مرغ فروشی دوباره به نام امپوریم گشوده اند، ولی نه جاذبه ای لازم را دارد و نه هم مشتری و محل مناسب.

از طرف دیگر یکتعداد خطاطان و نقاشان آواره و بی وسیله افغان تا چندی قبل نیز بهترین آثار نقاشی و رسامی شان را در همین پیاده رو مقابل پارک شهرنو غرض فروش می گذاشتند، که این هنر ظریف به اثر گرد، خاک، باد و آفتاب ضرر زیادی را متقبل می شد و کنار پیاده رو برای شان آبرومند نبود.

همچنان سالیان قبل در فاصله چند صد قدمی انجمن نویسندگان افغانستان قرار داشت، یعنی میتوان عوض سینما پارک یکی یا چندین فعالیت اقتصادی و فرهنگی را به عوض مخروبه سینمای پارک در اینجا متمرکز نمود. بناءً پیشنهاد می گردد که شاروالی کابل تعمیر جدید؛ اقلأ پنج - شش طبقه بی را طرح و تکمیل نماید تا هم از زمین استفاده اعظمی صورت گیرد و هم چندین فعالیت فرهنگی - اقتصادی تحقق یابد. می توان منزل اول را برای مرکز امپوریم صنایع ملی، نمایشگاه صنایع مستظرفه، انتیک و آثار هنری دستی تخصیص داد، و می توان منزل دوم را، برای یک نمایشگاه و فروشگاه آثار هنری، نقاشی، خطاطی و کار دستی متشبهین این ساحات هنرهای زیبا تخصیص داد، منزل سوم یک شعبه شهری کتابخانه عامه، منزل چهارم ملکیت شاروالی و دفاتر آن و در منزل پنجم انجمن نویسندگان و شعراء که حاوی چند دفتر، کتابخانه، یک سالون تدویر محافل ادبی و نقد آثار ادبی و کتاب فروشی آن در نظر گرفته شود، بدین ترتیب شاروالی هم یک خدمت بزرگی را برای صنایع ملی و هنرمندان عرصه خطاطی، نقاشی و هنر مویک انجام خواهد داد و هم خدمات فرهنگی را محفوظ خواهد داشت. هرکدام آنها منبع اقتصادی نیز اند. مصارف این خدمات از منبع فروشات و بخش عایداتی تدارک و تمویل خواهد شد، یعنی در جنب خدمات کلتوری یک ملکیت خودکفا خواهد بود. فقط یک پیشنهاد بود.



[برای مطالب دیگر این نویسنده، اینجا کلیک نمائید.](#)